

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
 Az E. M. K. E. brassó-, kis- és nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, kőhalmi, medgyesi, nagy-sinki, segesvári és szent-ágothai kir. járásbíróságok hivatalos hirdetője.

MEGJELENIK HETENKINT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

SZERKESZTŐSÉG:

Brassó, Csergepiacz 148 sz., I. emelet, hol a szerkesztő naponként 4-5 óra között található. Kis-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Győssy István társzerkesztőhöz Dicső-Szent-Mártonba küldendők.

Kéziratok vissza nem adtnak.

KIADÓ-HIVATAL

Alexi könyvnyomdája, Színház-utca 95. szám, hova az előfizetési és hirdetési díjak bérmentve küldendők.

Hirdetések és Nyílt-tér előre fizetendő.

ELŐFIZETESI ÁR

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve.
 Egész évre 7 frt, félévre 3 frt 50 kr, negyedévre 1 frt 80 kr. Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:

4 hasábos gármond-sor vagy annak helye 5 kr. (1-10 sor 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetés után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő.

Nyílttér közlemény sora 10 kr.

HIRDETÉSEK FELVETETNEK:

Brassóban a kiadóhivatalban. Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. és társa Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik Oppelik, Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

Öszinte szó a szász középiskolai tanárok helyzetéről.

Még egy évtizede sincs, hogy végzetem hazánk e keleti végpontjára vetett, de e rövid idő alatt is nyitott szemmel jártam társadalmunk utain s nem keresve is, egy és más szomorú tapasztalatra bukkantam, mely lidércnyomás gyanánt nehezdedett lelkemre. Ettől rég óhajtottam szabadulni, de az idő és körülmények mások voltak, semhogy azt nyugodt lélekkel megtehettem volna. A brassói, nemzetiségi szempontból trifurált társadalmat az egész idő alatt, ha nem is éles ellentét, de legalább is rideg bizalmatlanság és ebből folyó visszavonás jellemezte s ezt fejleszteni, még inkább pedig: a legtisztább intencióból fakadó nézeteimet gyanúsításnak kitenni, nem volt kedvem.

Szerencsére nem maradt úgy. Maholnap egy esztendeje, hogy legalább a szász és magyar társadalmakban oszladozni kezd a felleg borja; egy gyöngéd virág: a kölcsönös megértés zsenge szirmai kezdenek nyiladozni a keblekben, — itt a porzósálak, amott a termő s a kölcsönösen létrehozott gyümölcs neve: szeretet, tisztelet. Önmagából fakadt e virág, avagy egy jószívű szellő hintette el magvát; minek kutatók. Örvendjünk a kedves jövőnek s óvjuk a dermesztő hidegtől, a szívuk aknamunkájától, a virágok mézét szűrő könnyüvértől pilléktől s a gyümölcsről gyümölcsre repdeső nyalánk és falánk madaraktól. A mi virágunkat, a kölcsönös bizalom és szeretet virágát, a hideg ellen megvédi keblünk melege, a szívaktól: lelkünk ébersége, a könnyüvértől: komoly megfontolásunk s az innyencz madaraktól: férfias erélyünk.

S ebben a meggyőződésben, elérkezettnek látom az időt az alábbiakat szellőztetni, mert ma már — ha sikerre nem is számíthatok — méltatlan gyanúsítástól s félreismertetéstől nem kell tartanom.

A személyes, meghitt érintkezés révén alkalmam nyílt helybeli szász középiskoláink életébe, szellemébe és szervezetébe bepillant-

latni s nyíltan és őszintén be kell vallanom, hogy csak tisztelni tanultam azt a hatalmas kulturális erőt, mely bennük még ma lakozik. Az intellektuális és etikai képzés megbecsülhetlen forrásai azok, melyek kristálytisztá vízből a mai, modern kor szomjuhozó gyermeke is élvezettel meríthet enyhet adó, éltető italt. A tanártestületek kötelességtudó buzgósága s az intézetek egész valóját átható nemes szellem, kihívja az elismerés és tisztelet adóját.

A mai állapotnak megvan a maga történelmi fejlődése. Százados, dicső múlt áll a szász intézetek mögött; egészséges gyökérzetükkel áthatják néptük minden rétegét, mely meleg szeretettel csüng szellemi fejlődése e védbástyáin s a szász faj legjava szenteli magát a tanítói pályának, melynél nemesebbet, magasztosabbat nem ismer.

Jól esik lelkemnek az elismerés e nyilvános kijelentése, mert elvem és hitem, hogy hazánk különböző nemzetiségei annál könnyebben egyesülnek a honszerelmem s a kölcsönös megértés erényeiben, mentől műveltebbek; egy nép műveltségének feltételei pedig: a jó iskolák.

Kötelességemnek tartottam ezt előre bocsátani, noha nem zárkozhatom el annak kijelentése elől, hogy a szász iskolák fényoldalai között egy fekete lidércz lebegését látom, mely hova-tovább minden fejlődésnek útját fogja állani s ha idejekorán nem szegik szárnyát, a hajdani fény helyét csakhamar fojtó sötétség váltandja fel. Erdély összes szász iskoláinak szervezetében van egy kolonc, mely ósdi hagyományok korhadt maradványa s rabláncz gyanánt nehezül a modern, szabad fejlődés lép-téire.

Ki ne tudná, hogy a szász középiskolai oktatás oly szorosan össze van forrasztva az egyházzal, hogy ma az iskola csak annak küszöbe, sőt — fájdalom — csak közönséges ajtónállója lett. A középiskolai tanárok szabályzata ugyanis szigorúan kiköti, hogy csak az lehet véglegesített tanár, ki szakmabeli tárgyain kívül a theológiai képeket is megszerezte. E szabály-

rendelet következménye, hogy a leendő tanár már egyetemi hallgató korában theológiai tanulmányokat kénytelen folytatni, melyek a szak-képzettség lelkiismeretes és teljes megszerzését nagyon is problematikussá teszik. Ez hozza magával, hogy a fiatal próbaéves tanár, midőn lelke javával a didaktikai gyakorlat megszerzésére és szakismeretei tökéletesítésére kellenetörekednie, a theológiai vizsga előkészületeivel tölti idejét s lanyhán veszi a tanítást és elhanyagolja szakmáját. Főleg a szemléletű szakok tanáraitra háramlik ebből a legnagyobb veszteség, mert ezeknek legalább az első években nap-estig laboratóriumjaikban volna a helyük, hogy a szemléltetés eszközeit megteremtsék, vagy legalább tervszerűen csoportosítsák s magukat a szemléltetés gyakorlatában tökéletesítsék. Tudományos működés, a szakma előbbvitale, vagy legalább az irodalommal való haladás, természetesen mind „pium desiderium“ ebben az időben s mint alább kimutatjuk, többnyire később is az marad. De nagy veszteség ez az idő a humán tárgyak tanáraitra nézve is, mert hiszen az ifjú tanárnak, a tanítási órákon kívül fenmaradt szabad idejét épen most kellene az egyes irodalmi művek mélyebb tanulmányozására szentelnie, a mennyiben az egyetemen fizikai ideje sem engedte, hogy azt megtehesse, vagy azokat részben csak el is olvashassa. A theológiai vizsgára való készülés ideje a szakmára nézve örökre elveszett; az ifjú tanár mindjárt az első években elmarad szakmájától, később talán már bele sem tudja magát élni annak újabb irodalmába s élte fogytáig csak az egyetemen szerzett ismeretein rágódik, melyek persze az évek sodrában mindinkább kopnak s enyésznek.

Az itt említett szoros kapcsolatban állnak ama másik körülménnyel, hogy a véglegesített tanárok legnagyobb része csak átmeneti állapotnak tartja állását, a mennyiben csekély javadalmazása mellett és theológiai képesítése érzetében lelkészi állomásra áhítozik. Minden esetre nagy hiba, hogy a középiskolai tanárnak mintegy előléptetésül nyújtják ma a lelkészi állomást, mert eleitől fogva ennek

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

Az aradi vértanúk.

— A „Petőfi-társaság“ által pályakoszorúzott költemény. —
 Írta: Palágyi Lajos.

(A vértanúk szobrának leleplezésénél szavalta. Somló Sándor.)

Szabadságharcunk letűnt napvilága!
 Te vakító nap e század delén,
 Nem pazaroltad sugarad hiába,
 Bár vaksötétbe halt az égi fény.
 Eszméiden nem győzött az enyészet,
 Örökre hagyta halhatatlan részed,
 Fényeddel fényt hint késő századokra
 A tizenhárom vértanu alakja.

Ki a homályból te ragadtad őket,
 Dicsugárt rájuk dicsfényed vetett,
 Az eszmény nélkül tespedő erőknél
 Te adta a rajongó ihletet.
 S midőn napod már a nagy éjbe dőlt rég,
 Világosságod bennük tündökölt még,
 S haláluk is azért volt, hogy mi abban
 Azt lássuk, a mi benned halhatatlan.

Haláluk! Fagyos rémülettől dermedt
 Egy ország lelke, látva ily halált;
 Bár millió sebből vérezett a nemzet,
 Millió tekintet a bitókra szállt.

Lesújtva, némán és kővé meredten,
 Vad iszonyattal csüngtünk ama tetten,
 S a bösz sikoltás, mely keblünkbe tört ki,
 Ajkunkra fagyva, nem tudott kitörni.

S martir-haláluk végig kelle néznünk,
 S hogy mit jelent ez, látnunk kelle jól:
 Az ő haláluk, a mi csufos végünk,
 A végítélet egy nemzetre szól.
 Jöhet új tavasz, új kor fakadása,
 E népnek nem lesz már feltámadása;
 A vértanukkal ott pihen egy sírba,
 Népek sorából kitörülve — írta.

Majd az iszonyt zokogó gyász követte
 És sirva-sirt hantjuknál a haza;
 Majd egész nemzet lobbant gyűlöletre,
 Szívében tombolt a bosszu vihara,
 A bosszuállás rettentő ígéje
 Egy nemzedéknek volt gyönyöre, kéje,
 Fojtott harag a szívek mélyin lázadt,
 Tűréstől égett arczokon gyalázat.

Enyhet nyújt a legégőbb fájdalomnak,
 Vigaszt reménytelennek az idő;
 A vad keserv, a szenvedély elhamvadt,
 Sírjukhoz már zarándokol hívó,

S nem a halálnak borzalmára gondol:
 Lelkesedést merít a sírhalmoból,
 Fölidéz multat, régi nagy idöket,
 S úgy érzi lelke, hogy nem haltak ők meg.

Nem haltak ők meg! Ha az eszme él még,
 Melyért ők éltek s éltük áldozák:
 Nem haltak ők meg! Hogy ha lelkük fényét
 Tisztán, tündöklőn öröklő hagyák:
 Nem haltak ők meg! Csak ha már nem lüktet
 Szívünkben heve az ő hős szívüknek,
 Ha ama nagy cél csak bolygó kísértet...
 Akkor meghaltak s óh, hiába éltek!

Mert mint a költő lénye él a dalban,
 Midőn a test már régen hamu, por,
 Mint mesterműben lángol halhatatlan
 Ihlett művészed lelke, régi kor:
 Egy szabadsághős halhatatlansága,
 Ha utódokban ég tovább a lángja,
 Tett mestere, szent küzdelem mártirja,
 Halhatatlanságát más szívekbe írja.

Klíó hiába jegyzi fel a tettet,
 Ha meg nem őrzi élő köztudat;
 De a mi ott él, mélyén a szíveknek,
 Nem semmisült meg, mert mindegyre hat.

megszerzésére irányítja legfőbb tevékenységét s csak másod sorban érzi a kapcsolatokat, melyek iskolájához fűzik. Az iskola- s az oktatásnak nagy hátrányára van az is, hogy a tanár szerény javadalmazása mellett addig is mellette keresetre van utalva, melynek megszerzésére épen a leghathatósabb tevékenység, az önképzés drága idejét fecserli el s így a tudomány önálló művelése továbbra is csak jámbor óhaj-tás marad.

Egész tárgyilagossággal törekedtem beigazolni, hogy az egyház és iskola között a szászoknál ma fennálló szoros kapcsolat a középiskolai oktatás és a tanárok tudományos tevékenységének megbénítója; habár megengedem, hogy az egyházra nézve nagy nyereség, mert előítélettől ment, higgadt gondolkodásu s nem egyoldalú lelkészeket nyer a tanárokban. Távol van tőlem, hogy az ügyek ilyenét alakulásáért az egyház férfitait illetném, mert jól tudom, hogy a szervezet a multak állapotában gyökeredzik s részben a szász nép politikai helyzetének folyománya; ám elérkezettnek látnám az időt, ha az iskola szabad fejlődését, hagyományos békó ne feszélyezné többé. A tudományok mai specializáló korában két úrnak szolgálni nem lehet; minden szakma lelkiismeretes betöltése egész embert, teljes és föltétlen odaadást kíván és nem lehet észszerűen megkövetelni, hogy minden tanár saját hivatásszerű szakmáján kívül a teológiai disciplinákban is otthonos legyen.

Ez okból bátorkodnám a szász egyházak főtanácsának, mint legfőbb iskolaszéknek is becses figyelmébe ajánlani, nem látná-e elérkezettnek az időt, hogy az iskola és az egyház közötti természetellenes köteléket megoldja?! Azt hiszem, egyelőre senki sem kívánná, hogy a jelenleg fennálló kapcsolatot teljesen megszüntessék; elegendő volna, ha az illető tanár szabad elhatározására bíznák, akar-e teológiai tanulmányokkal foglalkozni, illetőleg azokból képesítést szerezni.

S ha netalán a tiszta meggyőződés sugallatából fakadt szó megütöztetést keltene a szász egyház vezetőinél és felszólalásunkat belső ügyeikbe való illetéktelen beavatkozásnak minősítenék, gondolják meg, hogy minden honfi kötelessége a kulturális színvonal emelésére törekedni s hogy a közoktatás és tudományos felvirágzása egyaránt a haza üdvére válik, akár magyar, akár szász intézet mozditja azt elő.

My.

Uralkodók találkozása.

A német császár még be sem fejezte látogatását atyai barátjánál s már is egy másik fiatalabb barátja érkezett Ferencz József királyunknak Bécsbe. A walesi herceg csak rövid pihenőre jött Bécsbe,

Oh, áldott harcznak áldott vértanui!
Századok fognak tőletek tanulni,
S dicsőt, nagyot ha tesznek egykor mások,
Az is, óh Szentek, a ti alkotástok!

Férfiak, kikben nincs önzés, önérdék,
A kikben ember-méltóság lobog,
Kik fölemelnek porba süllyedt népet,
Hazát hódítanak s szent ember-jogot;
Kik mindent, mindent a világnak adnak.
Kincset, gyönyört maguktól megtagadnak
S vállalnak büszkén vértanu-keresztet:
Az ő példájuk követői lesznek.

És lesznek, mert a történet nem áll meg,
Időnek méhe meddő nem lehet;
És lesznek, mert kitör, a mit homály fed,
Mit nemesek, jók szíve rejteget.
És lesznek, míg hí az a cél, a végső,
Elaggott fajra ifjú nemzedék jó,
Viharral, vésszel bátran megdaczolhat
S mi még ma ábránd, azt kivívja holnap.

S ők élni fognak, élni mindörökkön,
Szent lesz, örökké szent a sírgödör,
A míg az eszmény ki nem hal e földön,
Míg magyar szellem még magasba tör.
Az ígét, melyért éltet áldozának,
Szívébe írták az egész hazának;
Utódtól fogja hű utód tanulni,
Bogyan kell élni s hogy lehet meghalni!

még pedig a legszigorubb incognitóban és sem az atyai barátot, sem a kedves unokatestvért nem akarta zavarni vadászmulatságukban, mert jelenlegi utazásának végcélja Keszthely, hol a kastély ura oly vadászatot rendez fenséges vendége tiszteletére, melyet a continensen a koronás főkn kívül csak magyar mág-nás képes nyújtani.

De Keszthelyről visszatérve, a brit trónörökös fel fogja keresni Ferencz József császárt és királyt, hogy bebizonyítsa mindama hódolatot és ragaszkodó szeretetet, melylyel szíve tele van iránta.

Azt a rövid pihenőt is, melyet Bécsben tartott a walesi herceg, arra használta, hogy meglátogassa a kapuczinusok sirbolyját, hol a feledhetlen Rudolf trónörökös földi maradványai pihennek, kinek tragikus halála mély fájdalommal illette az életben maradt hű barátot.

Jönnek s távoznak ők, a legfényesebb koronák viselői s örökösei, mintha itthon lennének, — mintha I. Ferencz József atyjuk lenne. Ilyennek tisztelik és szeretik is őt. És ez adja meg a helyzetnek — az általánosnak úgy, mint a monarchiának — a helyes bélyeget. Németország, Anglia és Ausztria-Magyarország egyesülve Olaszországgal: a benső barátok; az ellenség pedig — Oroszország.

Az események nem különös összetalálkozása ez a mai napon?

Aradon leleplezik az Olaszország rokonszenve által is kísért magyar szabadság tizenhárom mártyrjának szobrát; a mártýrok között első volt a német Pöltenberg, utána következett az áldozat-halálban Leiningen, az angol királyi ház rokona; és épen ma tanusítják hű, őszinte barátságukat és szövetséges-ségüket Ausztria-Magyarország iránt Németország és Anglia, Olaszország szellemi assisztálása mellett; Oroszország pedig sötétben tekint át s új zászlóaljakat állít fel.

Hisszük, hogy soha sem fog sikerülnie a barátokat szétválasztani, monarchiánk nagyságát és Európa sorsára való befolyását aláadni, — holtak és élők mind mellettünk vannak!

A nemzet gyászünnepe.

Az aradi vértanuk emléksobrának leleplezése rendkívüli fénynyel s az egész nemzet lelkes részvétele mellett folyt le október 6-án. Az ország minden részéről odasereglt vendégek érkezése oly arányokat öltött, hogy a rendes személyvonatok nem győzték a szállítást s egymást érte a sok külön vonat. A szabadság-téren a leleplezendő szobor körül lépcsőzetes tribune-ök voltak felállítva 16 széksorral s a szobor és a tribune-ök között 2020 szék volt elhelyezve a meghívottak részére, a szobor mögötti nagy tér pedig az egyletek és küldöttségek számára volt fentartva. A leleplezés színhelye zöld galyakkal és zászlókkal volt feldíszítve, az egész város zászlódíszít öltött s vasárnap este káprázatos fénynyel volt kivilágítva. Az ország minden részéből nyolczszáznál több koszoru érkezett. A városi színházban díszeladás volt, melynek allegóriái (a kivégeztetési hely, a tizenhárom vértanu, Kossuth a nemzet géniusa által koszoruzva és a vértanuk emlékszobra) óriási lelkesedést keltettek.

Az Aradon összegyűlt 48-as honvéd-küldöttségek s az aradi ifjuság tisztelegtek özv. Damjanich János-nénál és Klapka György tábornoknál.

Okt. 6-án reggel 9 órakor körülbelül tizezer főre tehető ünnepi közönség haladt a gyászlepellet bevont minoriták temploma felé, hol requiemet tartottak. A templom hajójában előkelő közönség foglalt helyet, közöttük Damjanich Jánosné, a Dessewffyek, Fábian László főispán, Salacz Gyula polgármester és számos kitűnőség. A templomból a szabadság-térre vonult a menet. A tribünön 3000 ember foglalt helyet s mintegy 25000 ember lepte be a teret. A szobor körül levő négy oszlopról hatalmas lángok csaptak fel.

Az ünnepélyt a dalárdák gyászdala nyitotta meg, mire Salacz Gyula polgármester tartott beszédet, melyből kiemeljük a következő megkapó részleteket:

„Nagy jelentőségű a mai nap, melyen a magyar nemzet kettős ünnepet ül. Üli a teljes szabadság ünnepét és ünnepi azt a történetében páratlanul álló tényt, hogy világraszólóan fejezheti ki a haza letűnt nagy fiai iránt, az apáról fiúra szálló hála s kegyelet érzetét.

És mégis nem az öröm, hanem a fájdalom, a gyász napja ez.

Lelkünk elborulva, az emlékezet szárnyain viszsza-repül azon szomorú eseményhez, melynek városunk ma negyvenegy éve volt színtere.

A visszaemlékezés előzi keblünkben az öröme s hazafiúi bánattal tölti el azt. A halálos küzdelemben vergődött nemzetnek a megrendítő eseményt követő jajkiáltása e pillanatban is visszhangzik szívünkben s felkelti azon érzelmeket, melyeknek lelkünkre nehezülő súlya alatt leborulva a vértel szentelt földre, zokogjuk el: legyen áldott emlékek!

Oh mily lesújtó a visszaemlékezés! Keblünket kínos érzet rezgi át; szívünk elszorul; szemünkben a fájdalom könnye csillog. Ám adjuk át magunkat mély bánatunknak; öntözzük könnyeinkkel a hős áldozatok sirjait; emeljük fel szívünket a dicsőültek szelleméhez; de azután hálával tekintünk az égre, mely írt adott szívünk vérző sebére s enyhülést hazafiúi fájdalomunkra.

Enyhítse fájdalmunkat az a tudat, hogy hazánk elbukott ügye diadalra jutott s hogy így az a szobor, mely az elvérzett tizenhárom hős dicsőítésének van szentelve, azon ügy győzelmét is jelképezi, melyért ők a vértanúságot szenvedték.

Adjon enyhülést, hogy a hősök vére nem omlott hiába: termékenynyé tette a haza földjét, melyből nemzetünk önállósága, szabadsága erős gyökeret hajtva, új életre kelt.

Nyujtson enyhülést, hogy a magyar nemzet, melyet ellenei mindenkorra megtörtnek, leigázottak, önállóságát elvesztettek tekintettek, újból elfoglalta helyét Európa államainak sorában, birja alkotmányát s bír a jogegyenlőség elvén alapuló oly szabadsággal a melyet összességében napjainkig soha nem élvezett.“

Ne foglalkozunk most a létesítés részleteivel ne foglalkozunk azzal, kinek érdeme, hogy ezen emlék itt áll; hanem emelkedett lélekkel, fennen dobogó kebellet tekintünk arra, mint a nemzet azon akaratának kifejezőjére, hogy a történelem lapjain kívül ércszobor is adja át az utókornak azok dicsőségét, kik hőiesen küzdöttek s meghaltak a hazáért!

Adjunk hálát a nemzet géniusának, hogy elérhetők a napot, a melyen az ige ime itt testté lőn. (A lepel lehull.)

És most legyen ezen emlék örök hirdetője az önfeláldozó hazaszeretetnek, a magyar vitézségnek; legyen hirdetője a nemzet hálájának, a melylyel a haza szent ügyéért elvérzett tizenhárom hű fiának emléke iránt viseltetik.

És lebegjen fölötte annak az őszinte kiengesztelődésnek a szelleme, mely egy lélekkel, egy testté forrasztotta össze a népeinek boldogságán teljes odaadással munkálkodó, magasztos hivatását oly példásan betöltő, népei által lelkesült ragaszkodással körülrájongott jó királyunkat és a sokat — igen sokat szenvedett nemzetet, hogy egyesült erővel boldoggá, tehessék a hazát.

Isten, magyarok örök Istene, add, hogy úgy legyen!

A beszéd alatt lehullott a négy óriási árbocra erősített négy vászonfal. A közönségen nagy meghatottság vett erőt, csaknem minden szem könnyekkel volt tele. Damjanich özvegye folyton sirt, Munkácsyné pedig hevesen zokogva Zalához fordult s vele kezét szorította. Ezután Pulszky Ferencz, Aczél, Irányi, Klapka és még számosan siettek Zalához, hogy kézszorítással üdvözlőjk a vértanu-emlék genialis megteremtőjét. Felhangzott azután a Szózat, melyet az egész közönség kísért s erre Zala György lelkes beszéd kíséretében adta át a szobrot a polgármesternek, ki azt Arad nevében átvette; a kitűnő művészt pedig a közönség zajosan megéljenezte. Majd Somló Sándor, az aradi színház tagja lépett az emelvényre s Palágyi Lajos — mai számunkban bemutatott — ódáját szavalta el nagy hatással, frenetikus lelkesedést keltve. Utána Lukácsi Miklós, a 48-as honvédek aradi egyletének elnöke, emígy vezeti be gyönyörű beszédét:

„Elmulik a mi mulandó, de a magasztos lélek fensége fölött nincs hatalma az enyészet birodalmának. Körüllengi ez az utódokat ezredízigen, mert a nagyjainknak emelt emlékekben megdicsőül a föltámadás eszméje mindannyiszor.

Nemzeti dicsőségünk és gyásznak ünnepelt vértanui — legyetek áldva, legyetek dicsőítve Magyarország minden hű fiától e nektek szentelt ünnep-apon!

Egy nemzet küldi ma hálájának és kegyeletének gazdag ajándékait Arad falai közé, hová nemcsak Magyarország minden vidékének küldöttjei s a külföldön élő hű fiai e hazának elzarándokoltak, hanem a nemzet képviselő testülete is leteszi az érdem koszorúját a hősök emléksobrának talapzatára:

Régen adósa ezzel a magyar nemzet a tizenhárom aradi halhatatlannak.

Negyvenegy évvel ezelőtt folyt le a nemzeti nagy tragoedia legtragikusabb jelenete. A hőöket, a dicsőket, kik a magyar haza s a szabadság szolgálatában, oly sok csata viharában néztek szembe a vészszel, azért hagyta meg a halál angyala, hogy igaz ügyünk bukása után, hőökhöz nem méltóan muljanak ki.

Édes magyar nemzetem! — Van-e annyi könnyed, hogy érdemük szerint, méltóan megsirassad őket?

Elfogódik a lélek, elszorul a kebel, ha reá gondolunk az 1849. október 6-án lefolyt vérfagyasztó jelenetekre — azon a helyen, hol a magyar nemzet geniusa gyászmezben, zokogva leborult.

Szomorú emlékei ezek annak az ezer és ezer főlemelő, magasztos részletekben gazdag másfél esztendőnek, mely az 1848-iki márciusi verőfényre bekövetkezett. — És emlékei a nagy temetésnek, melynél zászlónk elbukása után egy nemzet állt könnyben, a szabadsághősök jeltelen sírjainál.

Idézzük fel tehát a megszentelt kegyelet e perczében a mondászerű hőöket sírjaikból s adjunk hálát a magyarok Istenének, hogy nemzetünk őket magáénak vallhatja.

Azután vázolja szabadságharcunk menetét s egyenkint méltatja az aradi vértanúk hőstetteit. Végül a dalárdák újból elénekelték a Szózatot, a mivel a fenséges ünnepély véget ért.

Egyesületi élet.

— A „Brassói Magyar Dalárda” közgyűlése. —

Dalárdánk f. hó 6-án este rendkívüli közgyűlést tartott, hol a működők csaknem teljes, a pártoló tagok szép számmal jelentek meg.

Alelnök a jelenlevőket üdvözölve, tudatja a gyűléssel, hogy egyesületünket újabb érzékeny csapás érte, a mennyiben Killyéni Endre áll. polg. isk. tanító úr, a buzgó s az egyesület érdekeiért fáradhatlanul működő elnök a nm. közokt. kormány által a fiúmei áll. polg. iskolához helyeztetett át. Ezen körülménnyel indokolja a gyűlés összehívását. Ezután a mult jegyzőkönyv olvastatott fel és megjegyzés nélkül hitelesített. Elnöklő alelnök előterjeszti Killyéni Endre átiratát, melyben a köztudomású fensőbb intézkedés folytán az egyet vezetésétől vissza- s az egyletből kilép.

A kijelentés szomorúan vétetett tudomásul s tekintettel azon elvitázhatlan érdemekre, melyet K. E. úr hat év előtt a két magyar dalárda egyesülése s ez által a magyar társadalom tömörítése körül szerzett;

tekintettel azon buzgó és lankadást nem ismerő működésre, a melyet az egyesület szellemi és erkölcsi emelkedésében kifejtett;

tekintettel ama tapintatos eljárásra, melylyel a dalárdát, mint a magyar társadalmi élet egyik fő-fő tényezőjét az idegen ajku testvér-polgárok előtt is kedvelté, rokonszenvéssé tenni igyekezett;

a közgyűlés egyhangú lelkesedéssel többszöri „éljen” kiáltással nyilvánítja tiszteletét, elismerését s ennek jegyzőkönyvileg való megörökítését határozattá emeli. Egyidejűleg kimondja azt is a közgyűlés, hogy távozó elnöke tiszteletére f. hó 9-én csütörtökön este 8 órakor az „Európa” nagytermében búcsú-vacsorát, az elindulás előtti napon esti zenét rendez s elindulásakor a kíséretben testületileg, zászló- és jelvényekkel veszen részt.

Egy másik főtárgya a gyűlésnek azon kérdés volt hogy hajlandó-e, elég erős-e az egyesület a történet megrázkódtatások után is előadást rendezni? Hosszabb élénk vita és eszmecsere után az egyesület kimondta, hogy bár érzékeny s kemény a csapás, mely a dalárdát közelebből érte, mégis hazafias kötelességének tudatában tovább működni — kellő méltánylás mellett — szükségesnek tartja. A legközelebbi estély november hó 15-én fog megtartatni, a műsor összeállításával az elnökség és a tiszteletbeli karnagy bízta meg.

Ezen kérdés tisztázásával az egyet anyagi ügyeinek rendezhetése is kilátásba helyeztetvén, elnöklő alelnök a működőket a tanórák pontos látogatására, a t. pártolókat a dalárda iránti jóindulat ápolására s pártolására hívta fel, s miután még az is, elhatározatott, hogy a megüresült elnöki szék egyelőre betöltetlenül hagyatik, ez által is a távozó iránti őszinte tiszteletének akarván az egyet kifejezést adni, — a közgyűlést az alelnök bezárta.

Tudósító.

Brassó vármegye tűzrendészeti szabályrendelete.

(Vége.)

53. §. Minden községi előljáróság (tanács) kötelezve van az év végén a vármegyei főszolgabíráknak és ezek a vármegyei alispánnak az év folyamán bekövetkezett tüzesetekről, azok keletkezéséről és terjedelméről, az okozott kárról, a tűzoltási ügy állapotáról, a hiányok és felmerülő kívánalmakról és tűzoltóságokról stb. tüzetes jelentést tenni.

VI. A büntetési eljárásról.

54. Azok ellen, kik ezen szabályrendelet ellen cselekszenek, azon bíróságok járnak el, melyek a belügyi és igazságügyi ministeriumok 1880. évi aug. hó 17-én 38,547. sz. alatt kelt rendeletében állapítatnak meg.

55. §. A büntetés mértéke a kihágásokról szóló törvénynek 141. és 142. §§-ában meg van határozva és az ezek alapján kiszabott büntetések az 1887. évi VIII. t.-cz.-ben körülírt czélokra fordítandók.

56. §. Az ezen szabályrendelet ellen elkövetett kihágások, melyek a kihágásokról szóló törvény 141. és 142. §§-ai alá nem esnek, 2—50 frtig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendők meg. A büntetések a tűzoltói alapba, vagy a tűzoltói segély-alapba folynak.

VII. Vármegyei tűzoltó-szövetség.

57. §. A tűzoltóságoknak a tűzoltó-ügy tökélyesbítésére irányzott törekvésük támogatására vármegyei tűzoltó-szövetség létesítendő, melyet a szabadon választott szövetségi választmány képvisel.

58. §. Ezen szövetségnek jogait és kötelezettségeit szabályozzák a törvényhatósági bizottság által annak idején létesítendő és a nagyméltóságu m. kir. belügyministerium által jóváhagyandó alapszabályok.

Ezen szövetséget képezendik Brassó vármegye összes tűzoltóságai.

Brassó vármegye törvényhatósági bizottságának 1890. évi június hó 10-én tartott közgyűléséből.

Roll Gyula,
kir. tanácsos, alispán.

50582./V.—10. szám. A m. kir. belügyminister.

Ezen szabályrendeletet az 1879. évi XL. t.-cz. 5. §-a alapján ezennel megerősítem.

Budapest, 1890. évi július hó 23-án.

A minister meghagyásából:

Liptay, s. k.
ministeri osztálytanácsos.

NAPI HIREK.

Eljegyzés. Néhai Molnár Viktor, hosszufalusi ev. lelkész, a brassómezei ev. egyházak önállósítása előharczosának bájos és szellemdús leányát Irént — mint értesülünk — a mult napokban jegyezte el Beck Béla gyógyszerész úr. Szerencsekívánatunk kíséri szívük frigyét.

Lemondás. Vármegyénk főispánja Dr. Theodorovics Döme alvidéki járási orvost — saját kérelmére — állásától fölmentette, mi által az alvidéki és felvidéki orvosi állás megüresedett.

Az aradi nemzeti ünnepélyeknek aligha volt, a nagy idők nagy emberei közül, érdekesebb és tiszteletreméltóbb alakja, mint Andrassy Rafael, jelenleg brassói szentferenczrendi szerzetes. A 77 éves öreg urat, kit országszerte „Rafi bácsi” néven ismer a történetírás és a hazafiúi kegyelet, 1852. január 24-ikének éjjelén — mint akkori maros-vásárhelyi gárdiánt fogták el, onnan Nagy-Szebenbe hurcolták, hol két évi és 3 hónapi sötét börtön után a hadi törvényszék kötél általi halálra ítélte még három társával: Horváth, Gálffy és Törökkel. Ez utóbbiakon a halálbüntetés végre is hajtattott, a „Rafi bácsiét” a bitófa alatt, valószínűleg papi állása miatt, 15 évi várfogságra változtatta a királyi kegyelem. Ebből Lonovics csanádi püspök, két superintendens, Deák Farkas és Mikó Bálint társaságában 6 évet töltött ki Josefstadtnban, midőn hazánk imádott királynéja közbenjárására 215 fogolytársával nyerte vissza a szabadságot. Mikor valaki azt a bizonyos nótát énekli, hogy: „..... s a két oldalbordáját!” Rafi bácsi megilletődve tiltakozik, hogy az egyiket ne, mert az a magyarok védő angyala. Szabadságának visszanyerése után 19 évig volt Csáki-Gorbón a báró Jósika család udvari papja, s most az ő kérésére helyezte a szerzet tartománytanácsa a brassói zárdához, nyugalomba. Ad multos annos!

Brennerberg Irén hangversenye. Mint biztos forrásból értesülünk, Brennerberg Irén kisasszony f.

hó 14-én újabb hangversenyt ad, melyre már most felhívjuk t. olvasóink becses figyelmét.

Buzgó rendőr. Folyó hó 1-én D. Beldiman A. román királyi követ és volt minister, nejével és idősebb fiával meglátogatta Brassót és sokat hallván a Czenk tetejéről nyíló szép kilátásról, még aznap délután fölkereste öreg Czenkünk ormát. A kellemes enyhe idő s a gyönyörű kilátás sokáig ott fogta a látogatókat, kik csak az alkony beálltával ocsúdtak fel merengésükből. Siettek tehát visszatérni a városba, de e közben egészen beesteledett s a kigyóút közepe táján oly koromsötétség vette őket körül, hogy egy tapodtat sem tehettek életük veszélyeztetése nélkül. Megállapodtak és segélyért kiáltottak, mire kevés vártatva csörtetés hallatszik a sűrűből s egy városi rendőr toppan eléjük, ki a segély kiáltás hallatára egész egyenesen nekivágott a meredek lejtőnek és az aggódó látogatókat mihamar megszabadítá kellemetlen helyzetükből. A derék rendőr (Izsák János) minden ajándékot visszautasított, sőt még egy pohár sört sem akart elfogadni, mely pedig a megerőltető mászás után bizonyára jól esett volna neki. — A dolgot úgy tudtuk meg, hogy a magasrangu vendég most az illető rendőr neve után tudakozódott, hogy háláját valamiképp kifejezhesse iránta. Sok ily buzgó rendőrt kívánunk városunknak!

Nyilvános számadás és köszönet. A brassói unitárius leányegháznak f. hó 5-én tartott társas-estélye alkalmával bevétel volt 124 frt 30 kr., kiadás 43 frt. tiszta jövedelem 81 frt 30 kr. Felülfizettek: Márai Lajos úr 1 frt 40 kr., Nagy József úr 2 frt., Lőfi Áron úr 1 frt., Vasadi József úr 1 frt., Fiedler Ferencz úr 60 kr. Ugy a felülfizetők- és résztvevők-, mint a közreműködőknek e helyen is szíves köszönetét fejezi ki az egyház előljárósága.

Bazár. A brassói magyar protestáns jótékony nőegylet bazára f. hó 10- és 11-én tartatik meg a „Central fogadó” nagytermében. A bazárban helybeli és vidéki hölgyek virágokat, apró pipere-czikkeket s egyéb hasznos és mulatságos tárgyakat jutányosan fognak árulni. A bazár mindkét napon d. u. 4 órakor nyílik meg; tartama alatt a melléktérben bufet lesz felállítva; pénteken a városi és szombaton a népezenekar fog működni. A műsor a következő: 1., Pénteken: 4—8 a városi zenekar hangversenye Bán Eliz k. a. szavalata, Dr. Bogdán Andor úr és ajeje zongorajátéka s Dr. Matyóka Károly úr hegedűsolója. 2. Szombaton: Bitay Béláné úrnő szavalata, Krause Albin úr hegedűsolója, Bán Anna k. a. népdalokat énekel, végül táncvigalom. Belépti jegy egy napra 30 kr, mindkét napra 50 kr. Jegyek este a pénztárnál kaphatók.

Emke-gyűlés. Az Emke brassómezei választmánya f. évi október hó 10-én d. u. 2 órakor a magyar kaszinó helyiségében rendes havi ülést tart, melyre a választmány tagjai tisztelettel meghívhatnak Koós Ferencz elnök, Killyéni Endre jegyző.

Halálozás. A brassói társadalom derék és köztiszteletben álló tagját, Deubel Frigyes salámi-gyárost súlyos vesztesség érte; neje tegnap reggel 9 órakor, hosszas és nehéz szenvedés után jobb létre szenderült. Legyen neki könnyű a föld.

Tűz volt a napokban Szász-Vesszősön, a hol a lutheránus pap összes takarmánya elégett. Hogy a nagy szélvész daczára, nagyobb szerencsétlenség nem történt, a lakosság fáradozásának köszönhető, mely páratlan odaadással buzgólkodott a tűz lokalizálásában. —

Cseh ujság Barossról. A prágai „Narodni Listy” egy érdekes cikkben („Mi és a magyarok”) kifejti, hogy Magyarország nemzetgazdaságilag rohamosan emelkedik s az ország, melyről az osztrák nemzetgazdák nemrég csak gúnynyal beszéltek, már-már Ausztria concurrensé lesz. A cikkíró dicsérettel halmazza el Baross, az iniciativa, az erély és kitartó munka emberét s gúnyolja az osztrák minisztereket, kik szerinte csak azért miniszterek, hogy excellentiások lehessenek de tárcájuk érdekeivel nem törődnek. A cikkíró genialisnak mondja Baross minden intézkedését a magyar nemzetgazdaság érdekében, a vasuti zónától kezdve a külön magyar tengeri kereskedelem létesítéséig s beismeri, hogy Ausztria a nemzetgazdaság terén már most azon a ponton van, hogy eszméket Magyarországtól kölcsönöz.

A párbaj a francia hadseregben. Párisból távirják, miszerint a hadügyminister megtiltotta, hogy a katonatisztek párbajainál a vívtört használják.

Szerelmi dráma. Párisból írják: Wladimizow ur, egy, még csak huszadik évében levő fiatal ember ezelőtt két hónappal déli Franciaországban utazva,

megismerkedett ott egy Didané nevű 32 éves, rendkívüli szépségű özvegygyel. A fiatal ember, kinek atyja orosz, anyja pedig francia, beleszeretett a szép özvegybe s házassági ajánlatot tett neki. Az asszony, tekintettel a köztük levő korkülönbségre s azon körülményre, hogy két gyermeknek az anyja, ez ajánlatot eleinte határozottan visszautasította, később azonban fiatal imádójával Párisba utazott, hol meglehetősen zajos életmódot folytattak. Wladimiszow, ki kedvesét megismertette anyjával, megmaradt házassági szándéka mellett, mi ellen a fiatal ember szüleinek sem lett volna kifogásuk. Didané asszony gondolkozási időt kért. Hétfőn Wladimiszow rábeszélte, hogy ránduljon vele Ville-d'Avrayba. Ott egy vendéglőben megszállva, megreggeliztek, aztán sétát tettek a tó partján s délután 4 órakor visszatérve, szobájukba vonultak. Nemsokára a szobában több lövés dördült el, s mikor a szerelmesek szobájába be akartak törni, Wladimiszow revolverrel kezében lépett ki, a revolvért a szobalány lábai elé dobta s kijelenté, hogy kedvesét agyonlőtte. A fiatal asszony négy golyó által találva, meg volt halva. A gyilkos nyugodtan engedte magát elfogatni, a kihallgatáson nagy bűnbánatot tanúsított és azt mondta, hogy a nőt azért lőtte agyon, mert vonakodott nevévé lenni. A gyilkost a versaillesi fogházba szállították.

Jack, a hasmetsző London keleti részeiben ismét általános panikot idéz elő. Egy távirat szerint ugyanis a londoni rendőrséghez intőlevél érkezett, melyben az foglaltatik, hogy Jack operációit újra elkezdte. Ennek következtében az éberségi bizottság őrzőszolgálat berendezését határozta el s a rendőrszolgálat megerősített.

Amerikai sport. Newyorkból írják, hogy Dixon torontói fényképész a napokban egy ötnyelvű vad hűvelyk vastagságú kötélén átment a Niagara zuhatagokon. Minthogy a kanadai rendőrség nem engedte meg ezt a nyaktörő mutatványt, az Egyesült Államok oldalán indult el, melynek hatásai nem törődtek az életével. Tízezer ember nézte a borzalmas sétát, melyet 13 perc alatt tett meg a merész fotografus. Vissza is azon az uton akart térni, de az angol rendőrök megakadályozták abban. A newyorki Dime-muzeum szerződtette Dixont, ki most pénzért mutogatja magát. Succi koplalművész pedig heti 150 dollárért koplal egy másik muzeumban. Naponként csak egy

üveg ásványvizet és néhány csepp piros folyadékot vesz magához, melynek elemzését nem engedi meg. Orvosokból álló bizottság örökös, hogy visszaélések ne történjenek. Succinak 45 napig kell koplalnia. Naponként ezer meg ezer kíváncsi tódul hozzá, sok fogadás történt és egy newyorki orvos 5000 dollárba fogadott, hogy Succi 10 napig se tartja ki.

A megelégedett alispán. A király debreczeni tartózkodásából a következő apróságot jegyzi föl a „P. H.” A király fogadván a megyei küldöttségeket, így szólt az egyik alispánhoz: „Milyen megyéjében a közigazgatás?” Mire az alispán helyre rángatván a dökáját, nyugodtan felelt: „Nagyon meg vagyok elégedve.”

Irodalom.

„A hét” 40-ik száma is hódol a nemzeti kegyelet ünnepének, a mennyiben címlapján bemutatja Zala György a „Szabadságszobor” megalkotójának jól talált arcképet, melyhez Szana Tamás írt rokonszenves hangú életrajzot. Az érdekes füzet szellemes tartalma különben „Arad” című hagulatossorokkal nyílik meg. Vészi József pedig Lakatos Ottó páterről, az aradi vértanuk gyóntatójáról írt vonzó életrajzi cikket. Kiss József „Mesé”-je a legsikerültebb művei közé sorolandó és általános nagy hatásra számíthat. Palágyi Menyhért folytatja Madách Imre nevére írt érdekes tanulmányát. Braun Sándor bebizonyítja, hogy az ezüst forint nemcsak élelmes csengésre, hanem szellemes eszevésre is alkalmas. Hock János pedig „a gyermek”-ről ír egy csomó adomát, melyeken kénytelen az ember mosolyogni, ... könyvek között mosolyogni. Van még e tartalmas füzetben vers (Őszi sejtelen) Szalay Fruzinától és (Tempi passati) Szabó Sándortól és a jól ellátott rendes rovatok sorozata.

A „Gazdasági Mérnök” című közérdekű gazdasági és műszaki képes hetilap, mely 14 év óta szolgálja szakavatottan a hazai gazdasági és technikai fejlődés ügyét, októbertől kezdve tetemesen megbővítve s „A hitel” című kereskedelmi és pénzügyi hetilappal, mint rendes mellékletével külön színes borítékba foglalva jelenik meg. E két lap szerencsésen egyesíti magában a mezőgazdaság és ipar, valamint a kereskedelem és pénzügy összhangzó és egy-

mást kiegészítő érdekeit; minélfogva a legmelegebben ajánlhatjuk e két lapot úgy a művelt gazdaközönségnek, valamint az ipari, kereskedelmi és pénzügyi köröknek. A „Gazdasági Mérnök” és „A Hitel” előfizetési ára egész évre 12 frt, félévre 6 frt., negyedévre 3 frt. Az előfizetés vagy megrendelés nevezett lapok kiadóhivatalába (Budapest, IX. Lónyai-u. 11 sz.) címzendő, megjegyezvén, hogy a ki e lapokat a jövő egész évre már most megrendeli, az ez év végéig megjelenő számokat díjtalanul megkapja.

Brassói vasútforgalom.

Vonatindulások.

Budapest felé: vegyesvonat reggel 4 órakor; gyorsvonat délután 2 óra 43 perczkor; személyvonat este 10 óra 32 perczkor.

Bukarest felé: személyvonat reggel 5 óra 30 perczkor; gyorsvonat délután 2 óra 33 p.-kor; vegyesvonat délelőtt 9 óra 48 perczkor.

Vonatérkezések.

Budapest felől: személyvonat reggel 5 óra 20 perczkor; gyorsvonat délután 2 óra 23 p.-kor; vegyesvonat este 10 óra 31 perczkor.

Bukarest felől: gyorsvonat délután 2 óra 13 perczkor; személyvonat este 7 óra 21 p.-kor; vegyesvonat délután 5 óra 50 perczkor; pénteken reggel 7 óra 23 perczkor különvonat érkezik Predeálról.

SÜKETEKNEK!

Egy személy, ki egyszerű háziszer által 23 éves süketsegből és fülzúgásból kigyógyult, hajlandó e szerleírását német nyelven megkeresésre bárkinek ingyen megküldeni. Cím: Nicholson J. H., Bécs, IX. Kolín-utca 4. sz. a. (293) 4—52

Brassói piaci árak.

— Az első erdélyi bank jelentése. —

Brassó, 1890. október hó 9-én.

Román papírpénz à 20 frank	9-05	vétel 9-10	eladás
„ ezüstpénz à 20 „	9-—	„	9-05
Napoleon'd'or (aranypénz) . . .	9-07	„	9-12
Török lira	10-30	„	10-35
Arany	5-30	„	5-35
Orosz papírrubel	142.—	„	144.—

A szerkesztésért felelős:

Dr. Vajna Gábor.

Társszerkesztő:

Kis-Küküllőm. részéről: Gyöngyössi István (D.-Szt.-Márton)

Laptulajdonos: Harmath Lajos.

Kiadó: Alexi könyvnyomdája

HIRDETMÉNYEK.

Trepches Hermin

és (312)

Speil Károly

j e g y e s e k.

Van szerencsém a nagyérdemű közönségnek becses tudomására hozni, hogy a

B. KERESZTESY

cégtől hátramaradt árukészletet

Csiky M. úrtól

bizományban kiadásítás végett átvettem és mindezen cikkekét új tűzlehelységben **Kapu-utca** (Nagy-utca) 11. szám alatt igen le szállított áron tovább adandom.

Szíves pártfogásért esdve, vagyok kiváló tisztelettel

(311) 1—2 **Kovácsnai F.**

Szám 12072.—1890.

Hirdetmény.

A városi pénztár számadásai az 1889. évről a hozzátartozó okmányokkal, továbbá a hiányolásokkal és felvilágosításokkal együtt, valamint a Brassó város vagyonáról szerkesztett leltár, az 1886. évi XXII.

törv.-czikk 142. § a értelmében, a városi számvéveség irodájában (alsó Nagy-utca 63. sz. a.) 15 napon át köz-betekintésre ki vannak téve.

Miről a közzététel azon hozzáadással történik, hogy mindenik községi adóhordozó nak szabadságában áll netaláni észrevételeit folyó évi **október hó 22-ig** alól-írt városi tanácsnál átnyújtani.

Brassó, 1890. évi október 7.

(315) 1—1 **A városi tanács.**

Sz. 1172.—1890. tllkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A nagy-sinkir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy boholezi **Pepelea George** végrehajthatónak odaváló **Pepelea Nicolae** végrehajtást szenvedő elleni 120 frt. tőkekövetelés s járulékaik iránti végrehajtási ügyében, az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a nagy-sinkir. járásbíró) területén lévő és boholezi 199. számú telekjegyzőkönyvben A + 3, 4, 6—11, 13, 15—17, 20—23, 25—27, 31, 37—39. és 41—51. rendszámu, vagyis A + 278, 279, 619, 867, 931/2, 957, 1072, 1241, 1242/2, 2243, 2359, 2409, 2581, 2871, 3105, 3122, 3236, 3628, 3643, 3678, 4408, 5698, 5907, 6073, 6230/1, 6241, 6512, 6574, 6677, 6699, 6979, 7146, 7204, 7301. és 7489/a. helyrajzi számú ingatlanokra az árverést 342 frt.-ban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi november hó 3-ik napján délelőtt 9 órakor **Boholez** község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is, eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át — vagy is 34 forint 20 krajczárt, — készpénz-

ben, vagy az 1881. évi LX. törv.-czikk 42. §-ában jelzett, árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Nagy-Sink, 1890. aug. 15-én.

A kir. járásbíró, m. telekkönyvi hatóság.

Avedk Simon,

kir. járásbíró.

(310) 1—1

Lakásváltoztatás.

Charlotte de Petit nyelv-és zenetanítónő, lakását áthelyezte a **Kapu-utca** (Nagy-utca) 50. szám alatti ház (uj) első emeletébe. (313) 1—1

Alólirt becses figyelmébe ajánlom a nagyérdemű közönségnek **dúsan berendezett raktáromat**, a hol is nagy választékban találhatók mindennemű

olajnyomatu képek

a legközönségesebbektől a legfinomabb fajukig, — úgyszintén minden nagyságu s különféle alaku

TÜKRÖK

is, valamint **kész férfi-öltönyök s felöltők.**

De különösen figyelemre méltó szép választékom női, hosszú és rövid

ősz, tavaszi és téli felöltőkben

a legjutányosabb árakban úgy havi részletekben való, mint azonnali fizetés mellett.

Egyszersmind kerestetik egy gyakorolt **ÜGYNÖK**, ki hajlandó lenne tükrök, képek, férfi- és női öltönyök elárulásával működni; fölvétetik azonnal százalék vagy havi fizetés mellett.

Szóllósy Ferencz,

(314) 1—2 Brassóban, Weisz Mihály- (rég. Széles-) utca 24. sz.